

Începînd cu acest număr, în cadrul rubricii „Poșta redacției”, se va răspunde întrebărilor, problemelor ridicate de lucrătorii din muzee, în legătură cu organizarea muncii interne a instituțiilor muzeale.

Tovarășii Iulian Antonescu, directorul Muzeului de istorie din Bacău și Gh. Bodor, directorul Muzeului de etnografie a Moldovei din Iași, cer să li se facă unele precizări asupra regimului de folosire a publicațiilor tipărite de muzee.

Răspunde tov. Pavel Cănanău, directorul Direcției Economice din C.S.C.A.

Care este regimul de folosire a exemplarelor-gratuități (140 ex.) care revin din tirajul general al unei lucrări, redacției sau instituției (muzeului) care a editat-o?

1. Regimul de folosire a celor maximum 140 exemplare care se editează peste tirajul planificat al oricărei lucrări — inclusiv a celor editate de muzee — este reglementat prin instrucțiunile C.S.C.A. nr. 1229/4.XI.1966, cu modificările și completările care au fost făcute ulterior prin dispozițiile C.S.C.A. nr. 174/1967, 1671/1968, 936/1969 și 1070/1970.

Din multitudinea precizărilor conținute de actele normative sus-menționate, care reglementează în amănunt modul de folosire al celor 140 exemplare, trebuie reținut că, în principiu — după satisfacerea obligațiilor de trimitere la cei în drept a exemplarelor-semnal, de serviciu și depozit legal, care totalizează cca 60 ex. — restul exemplarelor pînă la 140, vor fi folosite pe baza actelor de dispoziție ale directorului muzeului pentru: informarea presei, îndeplinirea obligațiilor față de autori, asigurarea nevoilor de serviciu ale organului ierarhic superior, pentru schimb cu străinătatea, schimb cu alte instituții muzeale, informarea radioteleviziunii, asigurarea nevoilor interne de serviciu și pentru propagandă.

Difuzîndu-se fără plată, evidența celor 140 exemplare sus-menționate se va ține extracontabil (cantitativ) de către gestionarul magaziei de materiale și tipărituri sau de altă persoană desemnată de conducerea muzeului.

Care este regimul exemplarelor folosite la schimburile cu străinătatea sau schimburile între muzee (cum se justifică contabil aceste exemplare)?

2. Regimul exemplarelor folosite la schimburile cu străinătatea sau la schimbul între muzee nu are o reglementare specială, el fiind cuprins — așa cum s-a arătat mai sus — în regimul de folosire a celor 140 exemplare care se editează peste tirajul planificat al oricărei lucrări.

Baza legală pentru difuzarea gratuită a celor 140 exemplare o constituie instrucțiunile și dispozițiile arătate mai sus, care au fost emise de C.S.C.A. în temeiul prevederilor art. 89 din *Normele de remunerare a autorilor* aprobate prin H.C.M. nr. 632/1957 și a prevederilor art. 20 și 41 din

Decretul nr. 17/1949 pentru editarea și difuzarea cărții.

Direcția Muzeelor din C.S.C.A. a trimis tuturor instituțiilor muzeale o circulară prin care cere ca un număr de 10 ex. din orice tipăritură să fie trimise la redacția „Revistei muzeelor” pentru un fond al Direcției. În unele muzee serviciul contabilitate refuză să aprobe descărcarea contabilită a celor 10 exemplare. Care sînt dispozițiile Direcției economice a C.S.C.A.?

3. În circulara trimisă de Direcția muzeelor din C.S.C.A. tuturor instituțiilor muzeale s-a precizat că cele 10 exemplare solicitate a fi trimise la redacția „Revistei muzeelor” — pentru constituirea fondului documentar al direcției — vor fi difuzate din cadrul celor 140 exemplare editate peste tirajul planificat.

În această situație, apare total nejustificat refuzul serviciului contabilitate (de la unele muzee) de a nu aproba „descărcarea contabilă” a celor 10 exemplare, întrucît — după cum s-a arătat în răspunsul de la pct. 1 — evidența acestora se ține extracontabil, iar difuzarea lor se face pe baza dispoziției directorului muzeului.

Există o situație supărătoare în legătură cu imposibilitatea de a difuza tirajul întreg al unor materiale de popularizare în decursul unui singur an. Avîna în vedere că aceste materiale, prin conținutul lor, nu au valabilitate în funcție de o anumită perioadă considerată că este necesar să fie socotite stocuri supranormative la consumarea unui an de la editare?

4. În legătură cu problema ridicată aici, trebuie să precizăm de la bun început că nu poate fi vorba de a considera materialele de popularizare nedifuzate după consumarea unui an de la editare drept „stocuri supranormative”, întrucît nu a fost stabilit de nici un organ o normă de timp în această privință.

„Aceasta nu înseamnă însă că la editarea materialelor de popularizare ale muzeelor nu trebuie avută în vedere necesitatea stabilirii unor „tiraje optime” — difuzabile într-o perioadă de cca 2—3 ani maximum după părărea noastră — ținînd seamă atît de considerentele economice, cit și de necesitatea de reimprospătare la intervale cit mai scurte de timp a acestor materiale.

Sîntem de părere că fiecare muzeu trebuie să stabilească tirajele materialelor sale de popularizare în funcție de elementele concrete și specifice activității lui, cum ar fi de exemplu: fondurile de care dispune, frecvența vizitatorilor, preferințele predominante ale publicului pentru anumite genuri de materiale (ex.: cărți poștale ilustrate, pliante etc.), prețul de vînzare al materialelor, stocurile existente în magazine etc.

Tot în legătură cu această problemă, recomandăm ca în toate situațiile contabile sau statistice privind stocurile de materiale, valoarea materialelor de popularizare sau a celor cu caracter documentar

— științific editate de muzee să se evidențieze separat, astfel :

— stoc de materiale existente la data de . . .
total = lei
— materiale editate de muzeu lei

Această delimitare permite efectuarea unei analize corespunzătoare a resurselor financiare imobilizate în stocurile de materiale ale fiecărui muzeu și poate evidenția astfel numai acele stocuri cu adevărat „supranormative”.

Çițiva directori de muzee ne întrebă :

Cum poate fi interpretată prevederea nomenclatorului de funcțiuni privind încadrarea îndrumătorilor de muzeu? Ținând seama de faptul că nomenclatorul prevede obligativitatea unei vechimi de 5 ani în specialitate și studii superioare și că învățământul superior, cu excepția Institutului de Arte Plastice, nu pregătește cadre pentru muzee, iar Ministerul Învățământului neacordând transfer, plecarea prin transfer înseamnă pierderea drepturilor de vechime pentru

cei în cauză, care ar fi totuși modalitatea de rezolvare a acestei probleme în cadrul legal?

Răspunde tov. A. Köffler, de la Direcția de personal din C.S.C.A.

1. În legătură cu stagiul cerut pentru ocuparea funcției de îndrumător în muzee, vă facem cunoscut următoarele :

Potrivit anexei nr. 1 C din H.C.M. nr. 47/1970, privind experimentarea noului sistem de salarizare și majorarea salariilor la unitățile de cultură, pentru funcția de muzeograf, restaurator, conservator, îndrumător muzee, se prevăd studii superioare de specialitate și condițiile prevăzute în Decretul nr. 158/1970 privind repartizarea în producție a absolvenților prin învățământul superior.

În concluzie, funcția de îndrumător se poate ocupa de către absolvenții învățământului superior de specialitate, cu examen de stat, chiar din primul an de activitate, prin repartizare.

M A R I U S B U N E S C U (1 8 8 1 — 1 9 7 1)

Oricât de amară și nedreaptă ni se înfățișează realitatea pierderii pictorului Marius Bunescu, reculegerea se impune pentru a putea aduce ultimul omagiu și a comemora pe maestrul nostru în muzeografie, a cărui desprindere din viață s-a petrecut atât de neașteptat.

Ne promisese de curind că va sărbători cu noi cei 90 de ani de viață pe care urma să-i ajungă la 15 mai. Dar în această crudă luptă dintre ființă și neființă nu și-a mai putut îndeplini promisiunea, lăsându-ne sarcina de a-i deplinge lipsa și a-i cinști memoria.

Artist care în timpul vieții nu a știut ce este capitularea, creator de elită și conștiință de luptător, Marius Bunescu a fost unul dintre cei mai entuziaști pictori, cronicar și reprezentant de cinstă al peisajului românesc, creator a cărui concepție realistă a fost un permanent exemplu de dăruire pasionată în slujba țării sale.

Ne este hărăzit să ne pretuim înaintașii pentru că vedem în ei tradiția spiritualității noastre, înțelepciunea experienței acumulate în timp și convingerea că această experiență este sortită continuării. În muzeografia românească, pictorul Marius Bunescu este un deschizător de drumuri.

Director al Muzeului Simu din anul 1920, el are meritul de a fi închinat tinerei noastre muzeografii de artă 46 de ani de muncă. Vicepreședintele al Consiliului superior al Muzeelor în 1946 și director al Galeriei Naționale în anul 1949, Marius Bunescu a fost un eminent muzeograf, păstrător al valorilor de artă și priceput propagandist al acestora. Într-o epocă de confuză înțelegere a rosturilor artei, el s-a străduit neobosit să-i creze acesteia un climat prielnic de relații cu un public cât mai larg aducându-și contribuția sa la democratizarea instituțiilor muzeale. În ace-

astă măsură el a sprijinit acțiunea de creare a unei temeinice baze științifice pentru muzeografia românească, fiind unul dintre principalii organizatori al celui mai mare muzeu de artă al țării.

Om de aleasă formație culturală, pictorul Bunescu a fost un însemnat donator, prilejuind în orașul Caracal înființarea pinacotecii care-i poartă numele și îmbogățind colecțiile unor muzee de artă ca acelea din Constanța și București.

Deși n-a fost ceea ce se cheamă în mod obișnuit un titular de catedră, pictorul Bunescu a deținut în schimb prestigiul unui făuritor de școală în domeniul muzeografiei românești. Cu finețea și cu ponderea care-l caracterizau el a contribuit timp de un deceniu și jumătate la pregătirea a numeroase cadre de specialiști care-i datorează astăzi formația lor temeinică.

Reacțiile maestrului Bunescu alcătuiau un amestec de similitudine și echilibru, care făceau laolaltă ființa acestui om de o curtenie perfectă și o distincție remarcabilă.

Avea un fel de a se purta amabil și binevoitor dincolo de care cei mai perspicace aflaseră calea spre o inimă caldă și delicată ce ascundea o reală timiditate și o constantă nevoie de afecțiune.

Noi toți l-am iubit și l-am stimat, apelativul de „maestru” devenind în conștiința noastră sinonimul tradiției pe care ne-am angajat să o dezvoltăm.

Aducându-i un ultim omagiu, durerea tinde să se inscrie într-o emoționantă promisiune că vom păstra amintirea perpetuându-i învățămintele și transmitându-le urmașilor așa cum el însuși ne-a învățat: cu modestie, cu discreție și cu devotament.

Georgeta PELEANU